

Et Vintereventyr, LIX 24

Ved den første overisede eng var der ingen skøjtøløbere. Men en hest stod ved kanten. Den var mørkebrun, vinterpelsen var tyk, og vinden rev hårene op i totter. Dens krop var spejlet i den glatte isflade. Dyret løftede benene op og ned i sneen med bløde katteagtige bevægelser, snuste ned i det snedækkede græs, trippede på kanten op opdagede pludselig sit spejlbillede. Den slog op i luften med halsen, tumlede sidelæns med højt løftede ben, så sneen fløj om hovene. Den vendte tilbage og snuste hen over isspejlet. Beske råbte til den, lo og svingede med skøjterne. Det lodne dyr virrede med hovedet og galoperede væk. Hovslagene lød som torden under sneen.

Ude ved de yderste enge vrimlede det. Huer og halstørklæder i rødt, gult og brunt, orange, blå og lilla. Jakker, trøjer og bukser i gråt, grønt, sort og blå i hvirvler over isen. Alle var i gang med at feje. Beske fik skøjterne på og lånte en riskost. På den engstrækning, hvor han fejede, lavede de stier i slyngninger og geometriske figurer med indbyrdes forbindelser, så de kunne løbe i alle mulige cirkler og drejninger.

De blev enige om at lege kongeløber og fejede en bred frilinje for hver ende af strækningen. Den, der løb ved siden af stien, ud i sneen, blev disket og tvunget til at være fanger.

Han blev førstefanger frivilligt, fordi det var sjovest, og han havde hele isen for sig selv. Da han var skvattet et par gange efter de hurtigste, holdt han øje med de andre. Gled roligt og stille rundt på stierne og vogtede på frilinjerne, på hver eneste strækning, der indeholdt en anspænding til styrtløb ud på isen. Han opdagede Usha, den rødhårede. Hun havde langt, vindstrømmende hår, en grå kæmperullekravesweater ned om lårene, og benene langstrakte i sorte giraftrusser. Opfanget gennem øjenkrogen virkede hun som en glidende, dyreagtig bevægelse. Håret, armene og benene var bløde forlængelser af farten. Smidig, slank og drillende gled hun som en sort grårød flamme i udkanten af hans synsfelt. Hun fulgte hende i korte ryk, som samtidig med at bringe ham på nært hold skulle få hende til at tro det modsatte. Det gjaldt om at komme tæt på, for hun var hurtigere end han. Tre meter fra opdagede hun ham på øjnene. Og stak af.

De jog rundt på stierne. Hver gang han var lige ved at nå hende, slog hun brat op i isen og drejede over på en anden sti. Flere gange susede de banen rundt på parallelle stier. Krydsløb og styrtdukkede ind i nye stisammenløb. Han forsøgte at tvinge hende over på en sti, der var fejlet i form som en ellipse. Da det lykkedes var hun fanget i hans øjne. Hun kunne ikke slippe væk. Han satte alt ind på at styrke sig selv ved at tvinge sin hjerne til at tro, at fik han hende

ikke nu, fik han hende aldrig, og så kunne han lige så godt gå hjem. Han gjorde fangsten til en nødvendighed for at opnå den.

Han så på hende. Det kiksede i ham. Et sted i hans hjerne var der ligesom en stump glas, der pludselig vendte sig, så lyset gennem hans øjne blev opfanget på en ny måde. Farverne skiftede retning og ramte ham andre steder. Og gennem glasstumpens nye stilling så han en ny Usha.

Vejret krøb ind og ud af hende i stød. Hun lå, så tænderne glimtede. Håret slog ned om hendes hals. En kort lok strøg i en bølge frem foran øret til den bløde kindbue. Resten strømmede i luften omkring hende. Hendes øjne tindrede af solspejlinger. Han sugede hende i sig med øjnene. Så brysterne hævede sig fremad for hvert åndedrag. Hele kroppen rystede af forpustet latter. De lange lårmuskler dirrede ned i knæenerne, videre til underbenets muskler til fødderne og op igen, til hun svajede i lænderne i små drejninger. Hendes øjne bar blå, skiftede til grønne, efter lysets indfald. En lille solorm glitrede i hver pupil, når hun kastede håret om bag nakken. Øjnene flyttede sig i sæt. Lokkede ham å lænderne, indtil han gjorde en bevægelse. Så pludselig sprang hun fremad modsat hans balance, men han kastede sig efter hende og slog armene om hendes liv. De faldt om på isen med et brag.

Du er fanget, råbte han, for han mærkede hendes krop bag ved tøjet, en fornemmelse af fast glathed, en glidende følelse af hudens ruhed. Og frem for alt håret, kindhuden mod hans ansigt, bare et kort strejf, blødt vindagtigt. Og hendes lugt, svag næsten umærkelig, men den svirrede lige igennem og trak i ham af alle kræfter.

De faldt oven på hinanden. Hun underst. Hun sprællede, vred sig og han mærkede et uendeligt sekund tyngden, den syngende åbenhed, mens han sank ned over hende, blødheden, varmen i hende, fastheden når hendes kropsbevægelser stødte op i hans.

Rejs dig for satan, pustede hun. Du må ikke ligge sådan på mig. Han stavlede sig op og trak hende med. Hun greb hans hånd og han følte hendes fingre længe efter. Han tog hånden op for at tørre en dråbe snot væk fra næsen. Hans underarm strejfede hendes sweater og stødte mod et af hendes bryster. Et lynryk i ham, da brystet veg lidt i sin bløde fasthed. Hun lo ad ham. Han var lammet, og hjertet stødte til blodet, så det dunkede ham i halsen. Hun vidste det. Og skubbede ham væk med en flad hånd.

Usha og Beske, hvad er det I laver? Råbet rev ham tilbage til virkeligheden. Efter sammenstødet fulgte han hende med øjnene og prøvede at være i nærheden af hende, så tit han kunne. Han troede ikke, at nogen lagde mærke til det.

Når han fik chancen brasede han ind i hende, så hun skvattede. Det gjorde ondt i ham, at han bremsede hendes dyreagtige løb, så hun faldt som en klods. Men han blev nødt til det. Hun slog ud efter ham og bandede ham ned under isen. Han følte sig truet af, at hun tiltrak ham. Han kunne ikke klare følelsen af hende inde i sig. Følte sig ufri, fanget som en vild hest. Han sparkede det bedste han kunne. Hun lo ad ham.

Efterhånden holdt han sig til drengene fra sin klasse. De stod på frilinen i små klynger. De drillede ham. Usha holdt sammen med en flok piger. Og når han kom i nærheden, råbte de efter ham. Og Usha lo ad ham. Han blev ligeglad. Tilpassede sig den søde sugefornemmelse i bryst og mave, indrømmede for sig selv, at det var Ushas skyld. Hendes lange ben i de sorte giraftrusser og den smidige krop, tandglimtet når hun lo. Hun holdt sit hoved som en rådyrhind, frit, og bevægede lænderne, så kroppen og benene fulgte med i bløde glid. Og håret der strømmede om hendes soløjne, næsen, som dirrede udspilet af vejrtrækning.

Han blev mindre voldsom mod hende, opdagede, at hun kun for sjov løb væk fra ham. Og hver gang lod hun sig fange, gled ikke væk, selv når han holdt om hende, men så ham ind i øjnene, så han ikke kunne få vejret.

Eftermiddagen løb lyset af himlen, og mørket kom luskende ind fra engene og dagen blussede op i en rød og violet skybrand. I vest stod solen på engkanten som et rødt vandbær og blev drevet ned i jorden af de glødende skyer.

Mørket var koldt og stjernerne lyste hvide af kulde. Han stod stille og så op mod himmelen. Og Usha stod ikke langt fra ham. Kulden hang ned fra mørket og åndedrættet hvirvlede ud af deres munde som underlige dampdyr. Kulden blev blandet med lyden fra skøjterne, der hvæsedde hen over isen, og den hårde klang, når skøjtestålet stødte sammen, så en blålig gnistregn eksploderede under fødderne. De talte pludselig lavt, så de måtte komme tættere på hinanden og varmen fra åndedrættet ramte deres ansigter. Usha trådte et skridt frem og var skredet, hvis ikke Beske havde grebet hende i hånden. Stående så nær blev de grebet af stumhed. Vidste ikke hvad de skulle sige. Ordene var trådt i stykker på forhånd. Ingenting var værd at snakke om. Beske mente, hun burde sige noget først. Usha at han burde. Det begyndte at klø på hans ryg. Og han kunne kun nå med den hånd, som han holdt hendes med. Han turde ikke give slip, for så kunne han ikke bare tage hende i hånden igen.

Usha kastede med hovedet. Han så hvordan håret strømmede rundt om hendes hals og ned om øjnene. De var mørke nu, mørke som våd forårsjord. Han kunne igen mærke den svage lugt fra hende som vilde regnblomster. En hårlok kom til at ligge på en øjenvippe. Han rakte armen ud og tog den væk. Hun gjorde ikke noget, flyttede ikke hovedet.

Hun smilede til ham, så han blev rolig. Jeg så dig i vinduet i går aftes, turde han lige på én gang sige til hende. Hun rynkede panden. Noget blødt i ham væltede, så han fik åndenød.

Hvad mener du? Jo. I går aftes altså, da det sneede ikke? Så kiggede jeg ud af vinduet, og der var noget sne på ruden. Og det lå sådan, at det lignede dit ansigt. Ikke? Og dine øjne kunne man også se.

Du er ikke rigtig klog. Han blev igen usikker, men hun havde ikke sagt, han var åndssvag, når han sagde sådan noget. Bare ikke rigtig klog. Og hun blev stående og holdt ham i hånden. Men han syntes selv, det lød åndssvagt. Han havde jo kun sagt det for at sige noget. Han havde set et ansigt, men ikke noget bestemt. Det ville bare være godt, hvis det havde været hendes, syntes han.

Jeg lagde godt mærke til dig i går, sagde hun pludselig. Du gik lige foran, da vi gik hjem fra skole. Nåeh, sagde han, varm af, at hun havde lagt mærke til ham.

Du tabte noget ud af din skoletaske. Hvad var det? Spurgte han ivrigt, måske lidt for hurtigt. Hun lo. Det siger jeg ikke. Men du kan få det i morgen.

Kontrolspørgsmål

1. Hvilket dyr står på engen?

- En pony
- En hest
- En ko

2. Hvad bliver den bange for?

- Drengen
- Sneen
- Sit spejl billede

3. Hvad hedder drengen?

- Beske
- Bosse
- Bernie

4. hvad hedder den leg, de leger?

- Tagfat
- Kongeløber
- Dronningløber

5. Hvorfor blev han fanger først?

- Fordi han var den mindste
- Fordi han syntes, det var det sjoveste

6. Hvad hedder pigen?

- Ursula
- Una
- Usha

7. Hvilken farve har pigens hår?

- Blond
- Rødt
- Brunt

8. Hvad hedder linjen for enden af banen?

- Helle
- Frilinje
- Fredslinje

9. hvordan kommer drengen til at holde pigen i hånden?

- Hun er ved at falde
- Han spørger om lov
- De holder slet ikke i hånd

10. hvad siger pigen til ham, da han fortæller, at han har set hende i vinduet?

- Du er åndssvag
- Du er ikke helt normal
- Du er ikke rigtig klog

